

မြသဒ္ဓါ

ရုပ်ရှင်ပုံအထိ:ကျန်

အခန်း (၁)

ဖူးတစ်ဝေဝေ

‘စာမရမချင်း အပြင် မထွက်ရဘူး’ ဟူသော ပြင်းထန်သောအမိန့်ကြောင့် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ရပြီးသားစာများကို အထပ်ထပ်ပြန်ကျက်နေရသည် မှာ တစ်နေ့လယ်လုံး ကြာခဲ့လေပြီ။ ယခုထက်တိုင် တံခါးက မဖွင့်သေးပေ။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးသံရော လေသံပါ တဟီးဟီး တဟဲဟဲနှင့်မို့ စာအုပ်များကို တင်းတင်းလေး ပိုက်ထားကာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထနေမိ၏။

နံရံ ပတ်လည်တွင် သားရေဖုံးများ နှင့် ရွှေစာလုံး ငွေစာလုံးများ နှင့် စီခြယ်ထားသည် ။ အရောင်အသွေးစုံလင်ကာ လှပခန့်ညားလှသော စာအုပ်များက မိမိအား လှောင်ပြောင်ရယ်မော နေလေပြီ။

‘သမီး မမကြီးတို့ ကိုကိုကြီးတို့လို ထူးချွန်ရမယ်၊ ဒက်ဒီနဲ့ မာမီလို ပညာရှိ ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေရမယ်၊ ဒီလို ဖြစ်ရအောင် စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ ကြိုးစားမှ ရမယ်သမီး၊ အလကား ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား အလုပ်တွေ ကို မလုပ်ရဘူး’

မာမီ၏ စကားသံများကို ပြန်လည် ကြားယောင်မိကာ ထိုစာအုပ်ထူကြီးများကို မကျေမနပ်နှင့် မုန်းတီးစွာ ကြည့်နေမိ၏။ သို့ရာတွင် ဤစာကြည့်ခန်းနေရာသို့ ဧည့်သည် သူစိမ်းတစ်ဦးဦး ဝင်လာလို

က်လျှင် တအံ့တဩနှင့် ချီးကျူးကြပေမည်။ အထင်တကြီးနှင့် လေးစားကြပေမည်ဖြစ်သည်။ ။ ထို့အပြင် ဒက်ဒီ၏ ဆေးသုတေသန လုပ်ငန်းများ အကြောင်းကို ပြောဆိုကြပြီး အင်္ဂလိပ်အသံများ နှင့် တရွတ်ရွတ်ပြောရင်း စာအုပ်ထူကြီးများကို လှန်လှောကာ ရှင်းပြဖွင့်ဆိုကြဦးမည် ဖြစ်သည်။ ။

ထို့နောက် ပညာတတ်များ ဖြစ်နေကြသည့် ကိုကိုကြီးနှင့် မမကြီးတို့ အကြောင်းကို မာမီက မသိမသာနှင့် ကြွားဝါပေဦးမည်။

‘ဟင်း’

ထိုင်ရာမှ အသာထ လာပြီး စေ့ထားသော တံခါးကို အသာဟကာ အလယ်လမ်းမမှ တံခါးမကြီးများ ပွင့်သွားလေလားဟု ချောင်းကြည့်လိုက်မိ၏။

သို့သော် စေ့ပိတ်ထားသည့် အနက်ရောင် သစ်သားတံခါးမည်းကြီးက မိမိအား ရှုတည်တည် စိုက်ကြည့်နေသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုတံခါးမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရင်း မကြည့်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော အခန်းဆီသို့ မျက်လုံး ရောက်သွားပြန်သည်။ ။

‘အို’

ဇာခန်းဆီး အဖြူလေးမှာ တလွင့်လွင့်လေး ဖြစ်ကာ အခန်းထဲမှ ဆေးပုလင်းများ၊ ဖန်ပြွန်များ၊ ဓာတ်ပေါင်းအိုးများကို တွေ့ရပြီး ဒက်ဒီ တင်ထားသော စာရွက်များမှာ လေတိုက်၍ လွင့်နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘အယ် ... ဒုက္ခပါပဲ’

နုတ်ဖျားမှ တီးတိုးညည်းလိုက်၏။ ဒက်ဒီသည် ဒီအခန်းအတွင်း၌

နာရီပေါင်းများ စွာနေပြီး ရေးလိုက်၊ ဆေးစပ်လိုက်၊ မှန်ဘီလူးများ နှင့်ကြည့်လိုက်နှင့် အလွန်အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည် ။ ဒက်ဒီစိတ်ဝင်စားသော အလုပ် ဖြစ်သောကြောင့် အစဉ်အမြဲ တက်ကြွ ပျော်ရွှင် နေသကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူလိုချင်သည့် အချက်ကို မရလျှင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ညည်းညူတတ်၏။

ယခု ဒက်ဒီသည် အေးမြသော ရာသီဖြစ်၍ ထိုဓာတ်ခွဲခန်းတွင် တပ်ဆင်ထားသော အဲယားကွန်း (လေအေးစက်)ကို ပိတ်ပြီး ပြင်ပလေကို ရှူချင်၍ ပြတင်းပေါက်မှန်တံခါး တစ်ချပ်ကို ဖွင့်ခဲ့ဟန်တူသည် ။ မေ့လျော့တတ်သော ဒက်ဒီက ပြန်မပိတ်ခဲ့သောကြောင့် လေတိုက်ကာ စာရွက်များ လွင့်နေခြင်းဖြစ်သည် ။

‘ငါဘာလုပ်ရမလဲ’

ရုတ်တရက် တွေ့ခနဲ စဉ်းစားမိသည် ။ မကြာမီ မိုးရွာတော့မည်မို့ ဒက်ဒီ ဓာတ်ခွဲခန်းနှင့် မာမီ၏ ဆေးထားရာ အခန်းတစ်ခုလုံး မိုးစိုတော့မည်ဖြစ်သည် ။ ဆေးများ ထားရာက ပြတင်းပေါက်နှင့် ဝေးနေသေးသော်လည်း မိုးရွာ၍ လေတိုက်လျှင် ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး ရွဲ့ရွဲ့စိုနိုင်သည် ။

ထို့အပြင် ဒက်ဒီ တပင်တပန်း ရေးထားသည့် စာရွက်များ လွင့်ချင်သည့်နေရာလွင့်ကာ ပျက်စီးသွားနိုင်၏။

ချက်ချင်း ထိုအခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ ပြတင်းပေါက် တံခါးကို ပိတ်လိုက်ချင်သည် ။

သို့သော် ထိုအခန်းထဲသို့ မဝင်ရဲပေ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အခန်းထောင့်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော လူအရိုးစုများ ၊ ဆေးစိမ်ထားသည့် နှလုံးများ ၊ ကျောက်ကပ်များ နှင့် သန္ဓေ

သားအပျက်များ ၊ လူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းကို ပြထားသည့် ပန်းချီကားချပ်များ ။ ထိုအရာအားလုံးကို မိမိမကြည့်ရဲပေ။

အထူးသဖြင့် ဤစာကြည့်ခန်းထဲတွင် စာထိုင်ကြည့်ရမည်ကို ဝန်ခံလေးဆုံး ဖြစ်၏။

စာကြည့်ခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဓာတ်ခွဲခန်းနှင့် ဆေးသိုလှောင်ရာ အခန်းကျယ်ကြီးက ရှိသည် ။ စာကြည့်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်အခန်းကား ဧည့်သည် အခန်း။ ထိုသုံးခန်းလုံးကို မိမိမနှစ်သက်။ မဝင်ရဲ။

ယခုတော့ အရဲစွန့်ကာ ဝင်ရပေဦးမည်။ မိမိမှ မဝင်လျှင် ဘယ်သူမျှ ဝင်မည့်သူ မရှိပေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဤအခန်းသုံးခန်းလုံးမှာ အိမ်မကြီး၏ ဘေးအဆောင်သာ ဖြစ်ပြီး အိမ်မကြီးနှင့် ဆက်သွယ်ထားသော အဓိက တံခါးကို အပြင်ဘက်မှ ပိတ်ထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

‘ဟယ်’

မိုးသံတဖျောက်ဖျောက် ကြားရသောအခါ ရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။ စာကြည့်ခန်း တံခါးလက်ကိုင်ကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားသော မိမိလက်ဖဝါးအစုံမှာ ချွေးများ စို့ လာလေ၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်မိပြီးမှ လှုပ်ရှားသွားသော လူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းပုံကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

‘ဘုရား ... ဘုရား’

အထိန်းအကွပ် မဲ့နေသည့် စာရွက်များကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ဒက်ဒီ၏ အေးချမ်းသောမျက်နှာနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ လိုချင်သည့်အချက် ရှာမတွေ့၍ စိတ်ရှုပ်သောမျက်နှာ။ မေ့တတ်သောကြောင့်

စာရွက်စာတမ်းများ အထားမှားကာ ပျောက်နေသဖြင့် စိတ်တိုနေသော မျက်နှာ။ ထိုမျက်နှာများက မိမိအား စာကြည့်ခန်းမှ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ တွန်းပို့လိုက်၏။

ကမန်းကတန်းပြေးကာ ပြတင်းပေါက်သို့တန်းသွားပြီး ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဆွဲပိတ်ရာ လေ၏ ဖိအားကြောင့် အတင်းဆွဲနေရလေ၏။

‘ဟာ ... ဒီတံခါး’

သံပန်းများကြားမှ လက်ထုတ်ကာ ပိတ်ရသောကြောင့် အားမရ။ လက်နှစ်ဖက်နှင့် တအားဆွဲပိတ်နေစဉ် ကျောကုန်းဘက်ဆီမှ ချမ်းတက်လာပြီး ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထ လာလေ၏။

ခုနေများ အရိုးစုကြီးက မိမိနောက်ကျောမှ လာ၍ ...။

တံခါးကို အတင်းဆွဲပိတ်ကာ ချက်ချလိုက်ပြီး ကြောက်ကြောက်နှင့် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ...

‘အမယ်လေး’

ချိတ်ဆွဲထားသော အရိုးစုကြီးက လှုပ်ရှားလျက် ...

‘ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း’

ကမန်းကတန်း နောက်ဆုတ်လိုက်ရင်း ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ငေးကြည့်ကာ ကျောပေး၍ မသွားရဲသဖြင့် နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် အပေါက်ဝဆီသို့ ပြေးလာခဲ့၏။

‘အမေ့’

တစ်စုံတစ်ဦးနှင့်ဝင်တိုက်မိကာ ငယ်သံပါအောင်
လန့်အော်လိုက်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကာ လဲကျသွားသည် ။

‘သမီး ... သမီး ... သမီး’

မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ငေးကြောင်ကြည့်ရင်းက မှ င်တက် အံ့ဩနေမိသည်။ ။

‘သမီး၊ ဒက်ဒီလေ ... ဒက်ဒီပါ’

ဖခင်က ပါးပြင်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ပုတ်လိုက်သောအခါမှ ‘အင်း’ ဟူသောအသံဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်လေး တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဖခင်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်လျက် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလိုက်တော့သည်။ ။

‘သမီး ... သမီး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ သမီးရယ်’

အထိတ်တလန့်နှင့် မေးလိုက်သော ဖခင်၏ အမေးစကားပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ဖခင်အား ဖက်တွယ်၍ ပခုံးမှ ကျော်ကာ အရိုးစုရိုရာသို့ မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

အရိုးစုကမူ ချိတ်ဆွဲထားသည့်အတိုင်း ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။ ။

‘သမီး ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်’

‘ဟင့် သ ... သမီးကို သရဲခြောက်’

‘အို ... ဘယ်ကသရဲရှိရမှာ လဲ သမီး၊ မဟုတ်တာကွယ်၊ သမီးက ဒီအခန်းထဲ ဘာဝင်လုပ်ရတာလဲ’

‘မိုး ... မိုးပက်နေလို့ ပါဒက်ဒီ’

ထိုအခါမှ ဖခင်သည် သူတံခါးဖွင့်ထားသည် ကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် နဖူးကိုလက်ဝါးနှင့် ရိုက်ကာ ...

‘အိုး ဟုတ်သားပဲသမီးရယ်၊ သင့်ခယူနော်၊ ဒက်ဒီစာရွက်တွေ တော်တော်မှ လေလွင့်သွားပြီလား’

ဖခင်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့် မိမိအားဖက်ထားရာမှ ဖြေလွှတ်လိုက်ပြီး စာရွက်များကို လိုက်ကောက်နေသည် ကို ခေတ္တမျှငေးပြီးနောက် ရုတ်တရက်ထကာ ပြေးပြီးဖွင့်ထားသော တံခါးမှ သုတ်ခြေတင် ထွက်လာမိလေတော့သည်။ ။

ဤအခန်း ဤနေရာမှာ ဖြင့် တစ်စက္ကန့်မျှ မနေချင်တော့ပေ။

‘ဟဲ့ကလေး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ’

ဒေါ်အမာက မီးဖိုထဲမှ ထွက် လာပြီး လှမ်းမေးလိုက်သောအခါ ဒေါ်အမာ၏ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ငိုမိပြန်တော့သည်။ ။

‘သမီးကို ဘာလို့ တံခါးမဖွင့်ပေးတာလဲ ဒေါ်အမာရယ်’

‘ဪ ... အေး မေ့သွားလို့ ပါကလေးရယ်၊ ဒေါ်အမာဈေးကို ပြေးနေရလို့ ကွယ်၊ ကြည့်စမ်း၊ ကလေးဘာလို့ ငိုရတာလဲ တိတ် ... တိတ်’

ဒေါ်အမာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ချော့လိုက်သောအခါ ပို၍ ဝမ်းနည်းလာမိသည်။ ။

‘သမီး ... သမီးကို အရိုးစုကြီးကခြောက်တယ် ဒေါ်အမာ သမီးကြောက်တယ်၊ ဒက်ဒီလာလို့ နို့မဟုတ်ရင် သမီး သေပြီ’

‘အို ဒီကလေးနယ်၊ ဖွ မပြောကောင်း ပြောကောင်း၊ ကဲ ... ကဲ ဒီမှာထိုင်’

ဒေါ်အမာသည် မိမိအား ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ခေါ် လာပြီး ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်စေကာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေကို ယူ၍ တိုက်လိုက်သည်။ ။ ရေမတိုက်မီ ‘ဥုံဖွ ... ဗုဒ္ဓရေစင်၊ ဓမ္မရေစင်၊ သံဃာရေစင်’ဟု မန်းမှုတ်လိုက်သေးသည်။ ။

မိမိအဖို့ ထမင်းချက် ဒေါ်အမာကြီးကိုသာလျှင် အားကိုးနေရသည်။ ။
မိမိအား မိခင်က ဤကဲ့သို့ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် စာကြည့်ခိုင်းသည့်အခါ
တိုင်း ဒေါ်အမာကြီးအား အဖော်လုပ်နေရ၏။ ဒေါ်အမာက မကြာခဏ
အခန်းထဲဝင်လာကာ စောင့်ပေးလေ့ရှိသည်။ ။ သို့ရာတွင် စည်းကမ်းကြီး
သော မိခင်ရှိနေလျှင် အနားတွင် မနေရဲတော့ပေ။

‘ကလေး စာအုပ်တွေရော’

‘ဟို ... စာကြည့်ခန်းထဲမှာ’

‘သွားယူမယ်လေ၊ တော်ကြာ မာမီဆူနေမယ်’

‘ဟင့်အင်း၊ ဒေါ်အမာပဲ ယူပေးပါနော်’

‘အေး အေး အေး’

ဒေါ်အမာက ခန္ဓာကိုယ်ဝဝနှင့် မလိုက်ဖက်စွာဖြင့် သွက်လက်စွာ ထွက်သွားတော့သည်။ ။ ထိုအခါမှ မိမိ သက်ပြင်းချမိတော့သည်။ ။

နောင်တွင် မာမီစာမေးသည့်အခါတိုင်း မထစ်မငေါ့ဘဲ ဖြေနိုင်ရန်အတွက် ကြိုးစားရပေဦးမည်။ သို့မှ သာ မာမီ၏ ဒဏ်ပေးခြင်း မခံရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ။

အမျက်ရှိခါ၊ မကြည်သာ၊ မေတ္တာမဝင် ကွက်တတ်သည်။ ။ မဝင်မေတ္တာ၊ ကွက်သောအခါ၊ ကြံရှာ၍ လည်း ဖျက်တတ်သည်။ ။

(ညောင်ပင်သာဦးပု)

‘ဘုန်း’

ရုတ်တရက် စာရေးနေရာမှ လန့်သွား၏။ စားပွဲပေါ်သို့ လွယ်အိတ်ကို ပစ်ချလိုက်သည့် အသံမှာ အနားနားမှာ ကပ်၍ ဖြစ်လာသည် မို့ တုန်သွားသည် ထင်ရသော ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်လိုက်ရင်း အသံလာရာသို့ မသိမသာ မော်ကြည့်လိုက်မိသည် ။

‘ဟေ့ ဒါဘယ်သူလွယ်အိတ်လဲ၊ လာယူကြစမ်း’

စွာသော၊ အမိန့်သံပါသော၊ မာထန်လှသောအသံကား နုနယ်သော ကျောင်းသူတစ်ဦး၏ ပါးစပ်ဖျားမှ ထွက်လာသည် မှာ ဟုတ်ပါလေစဟု ငေးကြည့်နေမိသည် ။

တစ်ထွာခန့်ရှိသော ရေစိုစိုဆံပင်တို့ ကို မဖြီးမသင် ရေမသုတ်ဘဲ ထွက်လာဟန်တူသည် ။ တစက်စက် ကျနေသော ရေများက သူမ၏ ကျောင်းအင်္ကျီအဖြူပေါ်သို့ ကျထားသဖြင့် လည်ကုပ်နှင့် ရင်ဘတ်မှာ ရေစိုကွက်များ ဖြစ်နေသည် ။

အညိုဘက်သို့ လှသွားသော အသားအရေရှိကာ မျက်နှာပေါ်တွင် သနပ်ခါးရေကျဲကို ဖြစ်သလို ပွတ်လာဟန် တူသည် ။ မညီမညာနှင့် ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်။

‘ဟေ့ ငါပြောနေတာ မကြားကြဘူးလား၊ ဒါဘယ်သူလွယ်အိတ်လဲ ငါလွှင့်ပစ်မှာ နော်’

စာမေးပွဲပေါ်မှ လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို မြှောက်ပြကာ ပြောလိုက်ပြန်သည် ။ ရန်လိုနေသော မျက်လုံး နက်နက်ကလေးက တစ်တန်းလုံးကို

ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်သည်။ ။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ ထားသောကြောင့် ပါးနှစ်ဖက်မှာ ပါးချိုင့်ကလေးများ ခွက်ဝင်နေ၏။

‘ကဲ တစ် ... နှစ် ... သုံး ရေမယ်၊ ငါးအထိရေမယ်၊ လာမယူရင် လွှင့်ပစ်မှာ နော်၊ ကဲ တစ် ... နှစ်’

‘ဟေ့ ဒါချို့မ့လွယ်အိတ်ပဲ။ သူထိုင်စရာမရှိလို့ ခဏတင်ထားတာပေါ့’

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သောအခါ ထိုကလေးမလေးသည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး ...

‘နင့်သူငယ်ချင်း လွယ်အိတ်ဆိုရင် နင်ယူထား၊ ဒီခုံက ငါနဲ့ ဆည်းဆာနဲ့ ပဲ ထိုင်တဲ့ ခုံ၊ ခဏကြာ ဆည်းဆာ လာလိမ့်မယ်၊ ရော့ နင်ယူထားလိုက်’

‘ဘာဖြစ်တာလဲ သင်းပျံ့လှိုင်၊ နင်တို့ မိန်းကလေး အချင်းချင်း လွယ်အိတ်ပဲ၊ ယူထားလိုက်ပေါ့၊ သူလာမှ ပေးလိုက်ပေါ့ဟ’

‘မလိုချင်ဘူး၊ ငါလွှင့်ပစ်မှာ ပဲ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခုံတန်းပေါ်မှ အမွှေးပွလွယ်အိတ် အနီရဲရဲကိုယူ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချမည်အပြု ...

‘ဟေ့’

သူ့အသံကျယ်သွားသည် မို့ ကလေးမလေးသည် ဆတ်ခနဲ သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် မလေးစားသည့် မျက်လုံးများ ဖြင့် ပြောင်းလွဲကာ သူ့အား ကြည့်နေ၏။

‘သူများ လွယ်အိတ်ကို ညစ်ပတ်အောင်မလုပ်နဲ့ လေ၊ လာ

ဒီစားပွဲပေါ်လာတင်’

ခေတ္တမျှတွေဝေသွားပြီး သူ့အား ပြန်အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်၏။

သူဘယ်သူလဲ။ ဆရာမစားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး စာရေးနေတာမို့ ဆရာဖြစ်နိုင်တယ်ဟူသော အတွေးကို တွေးမိလိုက်ဟန်တူသည် ။ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် လွယ်အိတ်ကိုကိုင်မှ ဆွဲယူကာ လှမ်းလာသည် ။

သူ့စားပွဲပေါ်သို့ လွယ်အိတ်ကို ဆောင့်၍ မပစ်ချမီ သူက လျင်မြန်စွာ ဟန့်တားလိုက်၏။

‘မင်းဟာ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ဆိုရင် အဲဒီလွယ်အိတ်ကို ဆရာရဲ့ စားပွဲပေါ်ကို အသံမမြည်အောင် တင်ပေးပါ’

သူသာကြိုမတားမိလျှင် ထိုမိန်းကလေးကား လွယ်အိတ်ကို သူ့စားပွဲပေါ်သို့ ဆောင့်၍ ချလိုက်မည်သာ ဖြစ်သည် ။ ခုတော့ သူ့အား စူးရှသော မျက်စောင်းနှင့်အတူ လွယ်အိတ်ကို ဆောင့်မချသော်လည်း တွန်း၍ တင်လိုက်သေးသည် ။

‘သိပ်မိုက်ရိုင်းပါလား’

ရင်ထဲမှာ တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်ရင်း လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိ၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် မိမိ၏ ညီမသာဆိုလျှင် ထိုမျက်နှာများကို ဖူးရောင်သွားသည် အထိ လက်သီးနှင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးလိုက်မိမည် ဖြစ်သည် ။

သို့ရာတွင် သူကား ဆယ်တန်းအောင်ပြီး၍ အမိကျောင်းတော်ကြီးတွင် ခဏရောက်လာသည့် လုပ်အားပေး၊ ကျောင်းစာရေးမရှိသေးသောကြောင့် စာရေးနေရာတွင် ဝင်၍ ကူညီလှ

ပ်အားပေး နေရသူပင်ဖြစ်သည်။ ။

ယခု ကိုးတန်းအတွင် မီးဖွားခွင့်ယူထားသော ဆရာမအတန်း၌ နေ့စဉ် ကျောင်းခေါ်ချိန်ဇယားကို ပြုလုပ်ပေးရန်အတွက် ကျောင်းမတက်မီ ထိုင်၍ နာမည်ရေးပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

သူနှင့်ဘာမျှမပတ်သက်ပေ။ မကြာမီ ကျောင်းတက်သည့်အခါ သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်ဆရာ ရောက်လာမည်ဖြစ်သည်။ ။

‘လာဟော့ဆည်းဆာ၊ နင်ရောက်တာ သိပ်နောက်ကျတာပဲ၊ နင့်နေရာကို ဝိုင်းလုနေကြလို့ မနည်းကို ရှင်းထားရတာ’

သူ့အလုပ်ကိုပြန်လုပ်ရန် ခေါင်းငုံ့လိုက်ပြီးမှ ရန်လိုသော ထိုမိန်းကလေး၏ အသံကို ထပ်မံကြားလိုက်ရသဖြင့် မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်မိ၏။
။ ဒီတစ်ခါ သူမအသံသည် အထူးချို့သာ နေသကဲ့သို့ မျက်နှာမှာ လည်း ပြုံးကြည်နေပြီး ...

ဆည်းဆာဟု ခေါ်သော ဖြူဖြူသွယ်သွယ် မိန်းကလေးအား သွားကြိုကာ လွယ်အိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

ဆည်းဆာသည် လူလှသကဲ့သို့ မျက်နှာမှာ လည်း ကြည်လင်တောက်ပကာ ပြုံးရွှင်နေ၏။ ထိုမိန်းကလေးအား သူနေရာလုခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို မဲ့ကာရွဲ့ကာ ပြောနေသည် ကို အပြုံးမပျက် နားထောင်ရင်းက သူမလွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။ ထို့နောက် လွယ်အိတ်ထဲမှ သံလိုက်ကွန်ပါဘူးကို ထုတ်ယူပြန်သည်။ ။

ဆည်းဆာက သူ့အပြောကို နားထောင်သကဲ့သို့ လုပ်စရာ ရှိသည်များကိုလည်း လက်မှ လှုပ်၍ လုပ်ကိုင်နေသည်။ ။

ခဲတံနှင့် ပေတံကိုချကာ စာအုပ်ဖြူများကို မျဉ်းကြောင်း စတင်တား
နေသည်။ ။

ဆည်းဆာသည် အားလပ်သောအချိန်များ ၌ အလဟဿ အချိန်မဖြူ
နိုးဘဲ စာအုပ်များကို ဘေးမျဉ်းတားခြင်းဖြင့် အချိန်ကိုအသုံးပြုနေသည်
မှာ လွန်စွာလိမ်မာသော မိန်းကလေးဖြစ်မှန်း မြင်ရုံနှင့်သိသာနိုင်၏။

‘လူတွေက ခံမှန်းသိရင် နိုင်ချင်ကြတယ် ဆည်းဆာရဲ့ ၊ နဂါးမှန်းသိ
အောင်တော့ အမောက်တော့ ထောင်ပြလိုက်ဦးမှ ’

‘အမောက်ပြားနေပြီ၊ နင်ခေါင်းလျှော်ပြီး ရေမသုတ်ပြန်ဘူး နှာစေး
နေဦးမယ်၊ ရော့ ... သုတ်လိုက်’

‘သွားစမ်း ... ဆရာဝန်သမီးမပြောရဘူး၊ ဖျားတော့ နင်ဆေးတိုက်
ပေါ့၊ ကျောင်းပိတ်တုန်းက နင့်ကို လွမ်းလိုက်တာဟာ’

ရန်လိုသောမိန်းကလေးက ဆည်းဆာလက်ထဲမှ ချွေးသုတ်ပဝါကိုယူ
ကာ ခေါင်းမှ ရေများကို ပွတ်သုတ်လိုက်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲနှင့် စကားဆိုလို
က်၏။ ဆည်းဆာကလည်း ခေါင်းလေးငဲ့ကြည့်ကာ ...

‘ငါ့ဆီကို နင်လာလည်မှ မလည်တာ’

‘ငါလဲ အမေ့အိမ်ကိုပြန်နေလို့ ’

စောစောက ရယ်မောပြီးရွှင်နေသော မိန်းကလေးနှစ်ဦး၏ မျက်နှာ
မှာ အသီးသီးတွေဝေ သွားတော့သည် ။ ဤကဲ့သို့ အတွဲမညီသော မိန်း
ကလေးနှစ်ဦးကို ခေတ္တမျှငေးကြည့်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ဆက်လုပ်လို
က်သည်။ ။

အခန်းတွင် နှစ်ယောက်ထိုင်စာသင်ခုံတန်း သုံးတန်းရှိသည့်အနက်
ထောင့်အစွန်းဆုံး အတန်းတွင် နေရာယူထားသည်။ ။ ရှေ့ဆုံးခုံ၏ ဒုတိ

ယမြောက်ခုံဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ နှစ်ဦးပြောသမျှကို ဆရာခုံမှာ ထိုင် နေသူက သဲ့သဲ့ ကြားနေရ၏။

‘မနှစ်က ရှစ်တန်းမှာ အမှတ်နည်းနည်း နည်းလို့ မာမီက မကျေနပ် ဘူးသင်းပျံ့ရာ၊ ဒီနှစ် အမှတ်ပြည့်ရရမယ်တဲ့ ၊ ငါ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ’

‘နင့်မာမီကလဲဟာ ငါတို့ အဘိုးအဘွားနဲ့ တခြားစီပဲ၊ အဘိုးနဲ့ အဘွားကတော့ တစ်နှစ်တစ်တန်းအောင်ရင် တော်ပြီပဲ၊ အဲဒါကြောင့် န င်တို့ အိမ်ကို ငါမလာချင်တာ၊ နင့်မာမီက သိပ်စည်းကမ်းကြီးတာပဲ၊ ငါ့ ကိုတွေ့ရင်လဲ စာကျက်ဖို့ စာကြိုးစားဖို့ ပဲ ပြောမှာ ပဲမဟုတ်လား’

‘သေချာတာပေါ့၊ ငါဖြင့် တစ်နေ့လုံး ကျူရှင်တွေပဲ တက်နေရတာပဲ၊ စပီကင်တွေပါ တက်နေရတယ်ကွာ’

သူတို့ နှစ်ဦး၏ စကားပြောသံများကို နားထောင်ရင်းက ချက်ချင်းပ င် နှစ်ဦးစလုံး၏ အခြေအနေကို နားလည်သွားတော့၏။

ထို့အပြင် သူတို့ နှစ်ဦး၏ နာမည်များကိုလည်း လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ချင်သည် အထိ ဖြစ်ပေါ်လာမိသည် ။

စကားအပြောစွာသော၊ ရန်လိုသော၊ မျက်စောင်းထိုးတတ်သော ကောင်မလေးမှာ သင်းပျံ့လှိုင်ဖြစ်ပြီး ...

အေးချမ်းသော၊ စာတော်သော၊ မျက်နှာလေးပြုံးချိုနေတတ်သော ကောင်မလေး၏ အမည်မှာ ဆည်းဆာဖြစ်သည် ။

ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ဘယ်သူနှင့်မှ မတွဲဘဲ သူတို့ နှစ်ဦး တည်းသာ အတူတကွ မခွဲမခွာ ယှဉ်တွဲနေသည် မှာ သုံးတန်းကတည်း ကပင် ဖြစ်သည် ဟု နောင်မှ သူသိရတော့သည် ။

‘ပြောစမ်းပါသင်းပျံ့ရယ်၊ မနေ့က ဘာတွေသင်လဲ’

‘ဟင် ... နင်ကလဲ မနေ့ကမှ ကျောင်းဖွင့်တယ်၊ စာ ... စသင်ပျံ့မလားဆည်းဆာရယ်၊ အချိန်ဇယားပေးထားတာပေါ့၊ နင်မနေ့ကမလာလို့ ငါ့မှာ နေရာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနေရတာ ဒီနေ့အထိပဲ’

‘မာမိက တမင်မလွှတ်ဘဲ ဒဏ်ပေးထားတာ သင်းပျံ့ရာ၊ မနေ့က မာမိနဲ့ အင်္ဂလိပ်လို စကားပြောရင်း ငါ့မှားသွားလို့ ဒဏ်ပေးထားတာ၊ တစ်နေ့လုံး စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာပြန်ကျက် နေရတာ မလွယ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ...’

ဆည်းဆာသည် မနေ့က ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ အရိုးစုအကြောင်းပြောရန် ပြင်လိုက်သည်။ ။ သို့ရာတွင် သင်းပျံ့လှိုင်းက ခေါင်းကို သွက်သွက်ကလေး ယမ်းရင်းက ...

‘အိမ်ရောက်ရင်လဲစာ၊ ကျောင်းရောက်ရင်လဲ စာနဲ့ သေသာ သေလိုက်ချင်တော့တယ်၊ ခုနေသေရင် တို့ တွေဟာ စာကလေးများ ဖြစ်သွားမလား မသိဘူးနော်’

သင်းပျံ့လှိုင်းစကားကြောင့် ဆည်းဆာသည် ကြည်လင်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။ ထို့နောက် သင်းပျံ့လှိုင်းလက်ကလေးကို ကိုင်ကာ ...

‘တို့ တွေဟာ အထက်တန်း ရောက် လာပြီပဲ၊ စာကြိုးစားရတော့မှာပေါ့ သင်းပျံ့ရယ်၊ ကဲ ... ငါ့ကို အချိန်ဇယားပေးလေ၊ နင့်အချိန်ဇယားက ကူးတာကို မှန်အောင်ရော ကူးလို့ လား’

‘မှန်မယ်ထင်တာပဲ၊ ဒါတွေထားစမ်းပါ၊ မုန့်သွားစားရအောင်လေ’

‘ငါ အိမ်က စားလာပါတယ်၊ နင့်အတွက်တောင် ငါထည့်လာပါသေးတယ်’

‘ကဲ ဒါပြီးမှ စားမယ်၊ အခု ပီကေဖြစ်ဖြစ် သွားစားလိုက်ဦးမယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သင်းပျံ့လှိုင်မှာ အပြင်ထွက်သွားလေသည်။ ။ ထိုအခါမှ ဆည်းဆာတစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနှင့် အချိန်ဇယားကူးနေ၏။ သို့သော် ဆည်းဆာသည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလေး ဖြစ်သွား၏။

တစ်နေ့တည်းနှင့် မနက်ပိုင်း သင်္ချာနှစ်ချိန်တွဲ ဖြစ်ပြီး နောက်ထပ် ညပိုင်းတစ်ချိန်ကိုပင် ပြထားသောကြောင့် မသင်္ကာဖြစ်မိ၏။ ကျောင်းအချိန်ဇယားများကို အစဉ်အမြဲ ဂရုစိုက်တတ်သူမို့ တစ်နေ့တည်းနှင့် တစ်ဘာသာတည်းကို သုံးချိန်မဝင်နိုင်။ ရှုန်းတတ်သော သင်းပျံ့လှိုင်များ မှားကူးသလားဟု ဇေဝေဝါ ဖြစ်နေစဉ် ...

‘ဆည်းဆာ’

‘ဟင်’

အနားကပ်ကာ လာခေါ်သောကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီး မော်ကြည့်မိ၏။ ချိုမာ ... သင်းပျံ့လှိုင်က ချိုမာ၏ လွယ်အိတ်ကို ပြဿနာရှာကြောင်း ဆည်းဆာ သိပြီးသား ဖြစ်၏။

‘သင်းပျံ့ရောဟင်’

‘မုန့်သွားစားတယ်’

‘ဒါဆို ငါ့ကို ဆရာခုံပေါ်က လွယ်အိတ် ယူပေးပါလား’

ချိုမာက သင်းပျံ့လှိုင်ကို ကြောက်သောကြောင့် စောစောကတည်းက ရောက်နေသော်လည်း သွားမယူရဲပေ။ ယခု သင်းပျံ့လှိုင်မရှိသောအခါမှ တမင် ဆည်းဆာကို ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘သင်းပျံ့လာရင် ယူခိုင်းမယ်လေ’

‘မလိုချင်ဘူး၊ နင်ပဲယူပေး၊ အဲဒီကောင်မနဲ့ ငါရန်မဖြစ်ချင်ဘူး’

ဆည်းဆာသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ အသာထကာ ဆရာ
စားပွဲသို့ လှမ်းလာ၏။ သူကား ခေါင်းငုံ့ကာ စာရေးနေရာမှ ဆတ်ခနဲ
မော်ကြည့် လိုက်သောကြောင့် ဆည်းဆာကိုယ်လေး တုန်သွားသည် အ
ထိ လန့်သွား၏။

ရုတ်တရက်မို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားစဉ် သူက နားလည်စွာ
ပြုံးလိုက်ရင်း ...

‘ဘာလဲဟင်’

‘တို့ ... လွယ်အိတ်ကလေး ယူချင်လို့ ပါ’

‘ဪ ... အင်း ... ယူလေ’

ဆည်းဆာက လွယ်အိတ်ကလေးကို အသာဆွဲယူ၍ နူးညံ့ညင်သာ
သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ပြန်ထွက် လာပြီး သူ့နံဘေးတွင် ရပ်စောင့်နေ
သော ချိုမာလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

‘အဲဒီသင်းပျံ့လှိုင်က သိပ်လူပါးဝတာပဲ၊ ငါနဲ့ ဘယ်နေတွေ့မလဲမသိ
ဘူး’

ချိုမာသည် သင်းပျံ့လှိုင်၏ နောက်ကွယ်၌ သာ
ကြိမ်းဝါးရဲသူဖြစ်ကြောင်း ဆည်းဆာ ကြိုသိနေ၏။ ချိုမာ၏ ကြိမ်းဝါးသံ
ကို ဆည်းဆာ ကြားနေရသော်လည်း သင်းပျံ့လှိုင်အား ပြန်မပြောပေ။
ပြဿနာဖြစ်မည်စိုး၍ ရေငုံ၍ သာ နေနေလိုက်၏။

‘နင် အချိန်ဇယားကူးပြီးပြီလား ချိုမာ’

‘ဟင့်အင်း၊ မကူးရသေးဘူး၊ နေဦး ငါမြဲမြဲရီဆီက ယူပေးမယ်’

ချိုမာက မဆိုင်းမတွပင် ထယူပေးလိုက်သဖြင့် ဆည်းဆာက အချိန်
ဇယားကွက်များကို မျဉ်းဆွဲကာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြုလုပ်ပြီး ချိုမာထံမှ အ
ချိန်ဇယားနှင့် သင်းပျံ၏ အချိန်ဇယားကို တိုက်ကြည့်သောအခါ ဆည်း
ဆာ ထင်ထားသကဲ့သို့ ကွဲလွဲနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

‘ဟင် ... သင်းပျံကတော့လေ ... လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ’

အရာရာကို နမော်နမဲ့နှင့် လုပ်တတ်သော သင်းပျံလှိုင်းအား ပါးစပ်မှ
တီးတိုးအပြစ်တင်ရင်း သံသယဖြစ်နေသည့် အချိန်ကို ပြန်တိုက်ကာ အ
မှန်ကို ပြင်ပေးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဆည်းဆာသည် သူငယ်ချင်းအား
အပြစ်တင်သော်လည်း ခွင့်လွှတ်နားလည်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသည် မူလတန်းမှ စပေါင်းလာသည့်
ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်း အစစ်အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သင်းပျံ
လှိုင်း၏ ပျာယီးပျာယာနိုင်ပုံ၊ နမော်နမဲ့နေတတ်ပုံ၊ စွာပုံများကို သည်းခံခွ
င့်လွှတ် ထားလိုက်သည် ။

‘ကလင် ... ကလင် ... ကလင်’

ကျောင်းတက်ဘဲလ်မြည်သံကို ဆူညံစွာ ကြားရပြီးနောက် ဆည်း
ဆာ၏ လည်ပင်းလေးမှာ ရှည်ထွက် လာပြီး သင်းပျံလှိုင်းအား မျှော်ကြ
ည့်နေမိသည် ။

သူသည် လည်း နာမည်စာရင်း ရေးပေးသည့်တာဝန်ပြီးဆုံးပြီ ဖြစ်
သောကြောင့် တဝုန်းဝုန်းနှင့် ပြေးဝင်လာကြသော
ကျောင်းသားများကြားမှ ထွက်လာခဲ့သည် ။ ဤအတန်းအတွက် ခေတ္တ
အစားထိုး ဝင်လာမည့်ဆရာ၏ လက်ထဲသို့ ကျောင်းသားများ အမည်စာ
ရင်းစာအုပ်ကို ထည့်ပေးရန်ဖြစ်သည် ။

ထိုစဉ် အခန်းထောင့်ချိုးကွေ့ တစ်ခုတွင် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိ၍ လက်ထဲမှ စာအုပ်များ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

သင်းပျံ့လှိုင် ကမန်းကတန်းနှင့် စာအုပ်များကို ကုန်းကောက်ပြီး သူ့အား လှမ်းမပေးမီ ‘ကန်တော့ဆရာ ကန်တော့နော်’

သူ့အား ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မော်မကြည့်သေးဘဲ ကျောင်းခေါ်ချိန် စာအုပ်နှင့် တိုက်ပုံကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ကတည်းက ဆရာမှန်းသိပြီး တလေးတစားနှင့် စာအုပ်များကို ကောက်ပေးနေသည် မှာ စောစောက သင်းပျံ့လှိုင်ပုံစံနှင့် မတူ။

နောက်မှ သူ့မျက်နှာကိုမြင်လိုက်သောအခါ ရုတ်တရက် ပြောင်းလွဲ၍ မှုန်တေသွားသော မျက်နှာကို သူ အံ့ဩသွားမိသည်။

သင်းပျံ့လှိုင်က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

သူ စိတ်ညစ်ညူးစွာဖြင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။ သူ၏ လုပ်အား ပေးဆရာဘဝတွင် ဤကဲ့သို့သော တပည့်မျိုးမပါပါစေနှင့်ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းလိုက်မိတော့သည်။

ဪ ... နာမည်နဲ့ လူနဲ့ ဟာ တခြားစီပါပဲလား သင်းပျံ့လှိုင်ရယ်။

‘ဆည်းဆာလဲ မလာသေးပါလား’

သင်းပျံ့လှိုင်သည် လက်မှ နာရီကို တကြည့်ကြည့်နှင့် ဆည်းဆာ

အား မျှော်နေမိသည် ။ ဆည်းဆာအတွက် သူ ယူလာသော စံပယ်ကုံး
လေးကို လက်မှာ ကိုင်ကာ ကျောင်းသို့ ထွက် လာလေသည် ။
ကျောင်းတက်ရန် သုံးမိနစ်သာ လိုတော့သည် မို့ သင်းပျံ့လှိုင် အတန်းထဲ
တွင် ထိုင်နေ၍ မရတော့ဘဲ ဝရန်တာ ထွက်မျှော်နေရင်း နောက်ဆုံး
အားမရတော့သဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြီး ကျောင်းတံခါးဝနှင့်
မလှမ်းမကမ်း ကုက္ကိမြစ်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း စောင့်မျှော်နေမိသည် ။

‘ကလင် ... ကလင် ... ကလင်’

ကျောင်းတက်ဘဲလ်မြည်သောအခါ သင်းပျံ့လှိုင် လက်လျှော့လိုက်ရ
တော့သည် ။ ကျောင်းပေါက်ဝမှာ စောင့်နေသော ဆရာမနှစ်ယောက်တွ
င် မမိုးဦး ပါနေမှန်းကို သင်းပျံ့လှိုင် သတိမထားမိခဲ့။

မမိုးဦးက မူလတန်းသင်သည့် ဆရာမမို့ ကျောင်းတက်သည် နှင့် ဂိ
တံစောင့်တာဝန်မှ ဖယ်ခွာ၍ မိမိအတန်းမှ ကလေးများအား ထိန်းရန် ပြ
န်လာလိုက်သည် ။

‘ဟင် ... သင်းပျံ့၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဆည်းဆာကို စောင့်နေတာပါ မမိုး၊ မမိုး ဒီနေ့ ဂျူတီလားဟင်’

‘အင်း ... အင်း ... အတန်းထဲ ဝင်တော့လေ၊ တော်ကြာ နောက်ကျ
နေလို့ ဆရာဆူနေဦးမယ်၊ လာ ... လာ ... ဒီအချိန်မှ မလာရင် မလာ
တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ’

မမိုးဦးက သင်းပျံ့လှိုင်အား ချောခေါ်လိုက်သောအခါ သင်းပျံ့လှိုင်သ
ည် စိတ်ပျက် အားလျော့စွာဖြင့် မမိုးဦးနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည် ။ မမိုး
ဦးသည် သင်းပျံ့လှိုင် ကျောင်းနေကာစ သူငယ်တန်းမှ ဆရာမဖြစ်ခဲ့ဖူး
သည် မို့ မမိုးဦးအားယနေ့အထိ သင်းပျံ့လှိုင် ခင်မင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်

‘ဟော ... ဟော ... အဲဒါ ဆည်းဆာတို့ အိမ်က ကားပဲ’

သင်းပျံ့လှိုင်သည် ကျောင်းပေါက်ဝသို့ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် ထွက်လာရာမှ ဆည်းဆာ၏ ကားကို တွေ့ရသောအခါ လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားတော့သည် ။ မမိုးဦးက နောက်သို့ ငဲ့ကြည့်ပြီး ဆည်းဆာကားကို တွေ့ရသောအခါ နှစ်မြှိုက်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ဒီကလေးနှစ်ဦး၏ ခင်မင်မှုသံယောဇဉ်ကား အံ့ဩလောက်ပေသည် ။

‘ဂွတ်ဘိုင် ... သမီး’

‘ဘိုင်ဘိုင် ... ဒက်ဒီ ... ဟယ် ... သင်းပျံ့ စောင့်နေလား၊ ဒက်ဒီ ... သင်းပျံ့ရယ်လေ ’

‘ဟေ့ ... သင်းပျံ့၊ နေကောင်းလားကလေး’

‘ကောင်းပါတယ် ဒက်ဒီ’

‘အေး ... အေး ... ကျောင်းတက်နေပြီ မဟုတ်လား၊ သွားကြတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ဒက်ဒီ’

သင်းပျံ့လှိုင်ရော ဆည်းဆာပါ ပြိုင်တူ အဖြေပေး၍ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြသည် ။ ဆည်းဆာ၏ ဆွဲခြင်းကို သင်းပျံ့လှိုင်က ကူဆွဲပေးရင်း ...

‘နင်က ကြာလိုက်တာ၊ ကျောင်းတက်နေပြီ’

‘အင်းလေ ... ထွက်လာကုန်နီမဲ့ ဒက်ဒီ ဖုန်းလာလို့ ကွာ၊ ငါ့ဘာသာ ထွက်လာမလို့ ပဲ၊ ဒက်ဒီက သူ လိုက်ပို့ပေးမယ်ပြောလို့ ’

‘နင့်ဒက်ဒီက အလုပ်တွေများ နေတာတောင် နင့်ကို လိုက်ပို့ပေးသေး

တာပဲနော်’

သင်းပျံ့လှိုင်က အားကျသံနှင့် ဆည်းဆာအား မေးလိုက်သောအခါ ဆည်းဆာက ခေါင်းလေးငဲ့ကာ ကျေနပ်အားရသော လေသံနှင့် ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာ ပြောလိုက်သည်။ ။

‘အင်း ... ဒက်ဒီက ငါ့ကို အချစ်ဆုံးလို့ ထင်တာပဲ၊ ဘာလို့ လဲဆို တော့ မာမိက ငါ့ကို လေးဆယ်နားနီးမှ မွေးပြီး ကိုကိုကြီး ကိုထွဋ်နဲ့ ငါ ကဆယ့်နှစ်နှစ်လောက် ကွာနေတော့ တစ်အိမ်လုံးမှာ ငါပဲ ကလေးရှိ တာပဲ မဟုတ်လား၊ အားလုံးက ဂရုစိုက်လွန်းလို့ စိတ်တောင် ညစ်ရတယ် ဟူး’

‘အို ... ဂရုစိုက်စမ်းပါစေ၊ ငါတော့ ကြိုက်လွန်းလို့ မှ ’

သင်းပျံ့လှိုင်က ဆည်းဆာ၏ ဘဝလေးကို လွန်စွာ အားရကျေနပ်မိ ၏။ ချစ်ခြင်း၊ ယုယခြင်း၊ ဂရုစိုက်ခြင်း များ စွာတို့ ဖြင့် ပြီးပြည့်စုံနေ သော ဆည်းဆာ၏ ဘဝကို လိုချင်နေမိသည်။ ။

မိမိမှာ ကား ချစ်ခင်ယုယသူနတ္ထိ၊ အော်မည့်ဆူမည့် သူများ သာ။ ဆည်းဆာကဲ့သို့ ဖခင်၊ မိခင်နှင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမများက ဂရုစိုက်လိုက်ပို့ပေးမည့်သူမရှိ။ မြေးဦးမို့ နောက်မှ လူ့လောကသို့ ရောက်လာသည့် မြေးများ အတွက် နေရာ ရွှေ့ရွှေ့ပေးရင်းဖြင့် အဘိုးအဘွား ရင်ခွင်နှင့် ဝေးကွာခဲ့သည် မှာ ကြာရှည်လှပြီထင်။

‘ဟာ ... ဆည်းဆာတို့ က အကြိုတော်တွေ ဘာတွေနဲ့ ပါလားဟ၊ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ’

ရုတ်တရက် အတန်းထဲ ဝင်လိုက်သည် နှင့် ကျောင်းသားအုပ်စုထဲမှ လှမ်းစလိုက်သည် ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သင်းပျံ့လှိုင် ဆတ်ခနဲ

ခေါင်းထောင်ပြီး ...

‘အေး ... နင်တို့ မကြုံရလို့ မနာလို ဖြစ်နေကြတယ်မဟုတ်လား’

‘မဖြစ်ပါဘူး၊ ကောက်ရိုးပုံစောင့်ကြီးရာ’

‘နင်တို့ စောင့်ချင်နေကြတာကို မစောင့်ရလို့ အဝေးကနေ ဟောင်နေကြတယ် မဟုတ်လား’

သင်းပျံ့လှိုင်က ခွန်းတုံ့မခံ ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ ဆည်းဆာက ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် သင်းပျံ့လှိုင်၏ လက်ကို ဆွဲကာ ...

‘လာပါသင်းပျံ့ရယ်၊ ပြောမနေပါနဲ့ တော့’

ဆည်းဆာကရှက်ရွံ့စွာဖြင့် သင်းပျံ့လှိုင်ကို အတင်းဆွဲလာလိုက်သည်။

‘မိန်းမလို မိန်းမရကောင်တွေ အခြောက်တွေ၊ အလကားကောင်တွေ မနာလိုနေကြတဲ့ ဟာတွေ’

သင်းပျံ့လှိုင်၏ ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိ ပြောကာ ဆည်းဆာ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါလာ၏။ ဆည်းဆာ မျက်လုံးများက မိမိတို့ အားဝိုင်းစနေကြသည့် ကျောင်းသားများ အားလုံးကို ဝဲခနဲ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သော်လည်း မျက်နှာစိမ်း ကျောင်းသားတစ်ဦး၏ မျက်လုံးအစုံ၏ စူးစိုက်ကြည့်မှုနှင့် ရင်ဆိုင်ရသောအခါ ရုတ်တရက် ရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။

‘ကျောင်းသားသစ်လား’ ဇေဝေဇေဝါနှင့် တွေ့မိလိုက်၏။ တစ်ခါမှတော့ မမြင်ဖူးပေ။

ဆည်းဆာသည် သင်းပျံ့လှိုင်အပြင် တခြားရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်း

များများ စားစား မရှိပေ။ ယောက်ျားလေးများကိုပင် မျက်မှန်းမတန်းမိခဲ့
။

‘နင့်ကို ငါပြောစရာရှိလို့ စောင့်နေတာ ကြာပြီ၊ မနေ့ကတည်းက နင့်
အိမ်ကို ဖုန်းဆက်မလို့ တောင် လုပ်သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရေးမကြီးလို့
ခုမှ ပြောတာ’

ဆည်းဆာ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့် စိတ်ဝင်စား၏။

‘ဘာလဲဟင်’

ဆည်းဆာအဖို့ ပြင်ပလောကနှင့် ဆက်သွယ်ပေးသည့်
တံခါးပေါက်ဖြစ်သော သင်းပျံ့လှိုင် ပြောသမျှ စကားများအားလုံးတို့ သ
ည် အထူးအဆန်းနှင့် စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး
သတင်းစကားများ သာ ဖြစ်၏။

‘တို့ အတန်းမှာ ကျောင်းသားအသစ်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်
ကွ၊ မနေ့က မမိုးအိမ်ကို သွားလည်တုန်းက ကြားခဲ့ရတာ’

‘ဒါများ ဟာ အဆန်းလား’

‘နင်ကလဲ ငါကကျောင်းသားအသစ် အကြောင်းကို အရေးလုပ်ပြီး န
င့်ကိုပြောမလားဟ၊ နင့်အတွက် ထူးဆန်းလို့ ပြောတာ’

သင်းပျံ့လှိုင်သည် ဆည်းဆာအား ယောက်ျားလေးများ နှင့်
စကားပြောသည် ကို မကြိုက်သည့်သူငယ်ချင်း တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည် ။
ယောက်ျားလေးများ နှင့် အစဉ်အမြဲ ရန်ဖြစ်တတ်သော သင်းပျံ့လှိုင်သ
ည် ကျောင်းသား အသစ်အကြောင်း ပြောပြီး မိမိအတွက် ထူးဆန်းသည်
ဆို၍ ဆည်းဆာ စိတ်ဝင်စားသွား၏။

‘ဟိုဘက် အတန်းကခုမှာ နောက်ဆုံးတန်းကနေ စရေကြည့်ရင် တ

တိယတန်းက ခုံအစွန်ဆုံးက ဘဲခေါင်းဆံပင်တိုတိုနဲ့ ကောင်ကွာ၊ တို့လို အတန်းမျိုးကို ဘယ်ကျောင်းသားသစ်က ဝင်မလဲ၊ ခုဝင်လာတာ တော်ရုံ တန်ရုံ ကျောင်းသားက ဝင်လာလို့ ရမှာ လား၊ နင်စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဟဲ့ အခုလှည့်မကြည့်နဲ့ ဦး၊ တော်ကြာကျမှ မသိမသာကြည့်၊ အဲ့ ဟိုဆရာပါ လား၊ နာမည်ခေါ်ပေးမလို့ လား မသိဘူး၊’

အတန်းပိုင်ဆရာမ ခွင့်ယူထားသဖြင့် ဆရာစားမရသေးမီတွင် အား လပ်သည့် ဆရာများကိုဝင်၍ နာမည်ခေါ်ပေး အတန်း ထိန်းပေးလေ့ရှိ၏ ။

ဒီနေ့ဝင်လာသူမှာ ကျောင်းဖွင့်စနေ့က ဝင်ပေးသည့် ဆရာပင်ဖြစ်သ ည် ။ ဆည်းဆာက နောက်ခုံသို့ မသိမသာလေး ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်လိုက် ရာ စောစောက သင်းပျံ့လှိုင်အာ ဝိုင်းစကြသည့် ကျောင်းသားအုပ်စုကို လှမ်းကြည့်မိရင်းက မျက်လုံးချင်းဆုံကာ မိမိအား စူးစိုက်ကြည့်သည့် ကျောင်းသားကို တွေ့ရသည် ။

‘ဆက်ပါဦး၊ သင်းပျံ့ရယ်၊ အဲဒီကျောင်းသားက ဘယ်သူမို့လဲ၊ ရှင်ဘုရ င့်သားမို့လား၊’

‘ဘယ်ကလာ၊ သူ့အမေက ကျောင်းဆရာမပဲ၊ အဖေက ရုံးဝန်ထမ်း တဲ့ ’

‘ဟင် ဒါများ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ’

‘အဲဒါပေါ့၊ အဲဒါပြောမလို့ လေ၊ သူကဆည်းဆာလိုပဲ၊ သူငယ်တန်းထဲ ကစပြီး ရှစ်တန်းအထိဟာ ပထမနေရာမှာ နေတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မ ပေးဘူးတဲ့ ၊ စာသိပ်တော်တာပဲတဲ့ တစ်မြို့နယ်လုံးမှာ တောင် ပထမရ တာတဲ့ ’

‘ဟင်’

ဆည်းဆာရင်ထိတ်သွား၏။ ပထမနေရာကို ဘယ်သူမှ မပေးရဘူး ဟူသော မိခင်၏ စကားကို နားထဲမှာ ကြားယောင် လာပြီး မိမိနေရာကို လှသွားမှာ လားဟု စိုးရိမ်သွားမိ၏။

‘သူက ဘယ်မြို့နယ်ပြောင်းလာသလဲ၊ နယ်ကလား’

‘အင်း ... ပဲခူးကဆိုလား၊ ညောင်လေးပင်ကလား မသိဘူး၊ နယ်က တဲ့ ၊ သူ့အဖေအမေတွေက ဒီကိုပြောင်းလာလို့ တဲ့ ’

‘ဪ နယ်ကဆိုရင် ဟုတ်မှာ ပေါ့’

ဆည်းဆာ သက်ပြင်းလေးချကာ လျှော့တွက် လိုက်လေသည် ။

‘နေပါဦး၊ နင်က ဘယ်ကကြားလဲ’

‘မမိုးပြောတာ၊ မမိုးကတာဝန်ယူပြီး အပ်ပေးရတာတဲ့ ၊ မမိုးနဲ့ ဆွေမျိုးတော်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နင်နဲ့ ပြိုင်ဘက် တိုး လာပြီပေါ့’

ဆည်းဆာအတွက် သင်းပျံ့လှိုင်မှာ စိတ်ပူမိ၏။ ဆည်းဆာမိခင်အကြောင်းကို သိထားသည် မို့ ဆည်းဆာပထမနေရာမှာ ကို သင်းပျံ့လှိုင် စိုးရိမ်မိသည့်အတွက် သတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဆည်းဆာကမူ နယ်မှ လာသော ကျောင်းသား ဟူ၍ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားလိုက်၏။

‘နင်မပေါ့နဲ့ ဆည်းဆာ၊ ယောက်ျားလေးတွေက ဉာဏ်ရည် ပိုသာတယ်ဟ၊ ပြီးတော့ သူက လက်ရေးလဲ လှတယ်၊ အခုဆိုရင် ဒီအတန်းမှာ နင်က ထိပ်ဆုံးကနေရာမှာ ဆိုတာကို သူသိသွားရောပေါ့၊ မမိုးကလဲပြောမှာ ပဲ၊ မမိုးကပြောတယ် သူက စာသိပ်မကျက်ဘဲနဲ့ မှတ်ဉာဏ် သိပ်

ကောင်းတယ်တဲ့ ’

သင်းပျံ့လှိုင်ကမူ သူကသာပေါ့ဆဆ နေချင် နေမည်။ ဆည်းဆာကို တော့ မပေါ့ဆစေချင်ပေ။ ဆည်းဆာကို သူများက ကျော်သွားမှာ ။ သာ သွားမှာ အစိုးရိမ်ဆုံးပင် ဖြစ်သည် ။ ဆည်းဆာကို ထိပ်ဆုံးမှာ သာ နေ စေချင်သည် ။

‘အေးပါ၊ မာမိက အဆင့် တစ်နေရာ မကျရဘူး ပြောထားတော့ ပြိုင် ဘက်ပေါ်လာနေပြီပဲ၊ ပိုကြိုးစားရမှာ ပဲပေါ့’

ပြောရင်း ဆည်းဆာသည် စာတော်သောကျောင်းသားအား နောက် ဘက်သို့ ခေါင်းလေးငဲ့ကာ အသာခိုးကြည့်မိ၏။ မျက်လုံးချင်းဆုံသောအ ခါ ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲမြည်ဟည်းသွားသည် ။ ဤပြိုင်ဘက်ကား မိမိ အား ဘာကြောင့် ခဏ ခဏ ကြည့်နေရသနည်း။

‘သူ့နာမည်က’

‘မင်းမောင်မောင်တဲ့ ’

‘သင်းပျံ့လှိုင် ... သင်းပျံ့လှိုင်’

‘အာ ... ဗျာ ... အဲ ... ရှင်’

သင်းပျံ့လှိုင်၏ ကယောင်ကတမ်း ထူးသံကြောင့် တစ်တန်းလုံး အုန်း ခနဲ ရယ်မောကြသဖြင့် သင်းပျံ့လှိုင်က တစ်တန်းလုံးကို ခြုံ၍ မျက်စော င်းထိုးလိုက်ရင်း ‘ဒါရယ်စရာလား’ နှုတ်ဖျားမှ ခပ်စွာစွာ အသံထွက်လာ သောအခါ ကျောင်းသားများ ထဲမှ ...

‘ဒါရယ်စရာလား၊ ရယ်သင့်သလား’ ဟူသော စကားသံက ဟိုနားဒီ နားမှ ကွက်ကျားကွက်ကျား ပေါ်ထွက် လာလေ၏။ ဘယ်ဘက်အခြမ်း ကပြော၍ ဘယ်သူပါးစပ်က ပြောသည် မသိ။ သင်းပျံ့လှိုင်လိုက်၍ မကြ

ည့်နိုင်တော့ပေ။

‘သင်းပျံ့ ငြိမ်ငြိမ်နေနေလေ’

ဆည်းဆာက တီးတိုးသတိပေးလိုက်သဖြင့် သင်းပျံ့လှိုင် ငြိမ်သက်သွား၏။ သို့ရာတွင် စိတ်တိုသွားသဖြင့် မျက်နှာရဲရဲနှင့် မျက်လုံးကိုစွေကာ ဟိုကြည့်သည် ကြည့်လုပ်ရင်း ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိ ပြောနေလေသည် ။

‘ကောင်စုတ်တွေ၊ ကောင်နာတွေ’

မိန်းကလေးများက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ယောက်ျားလေးများက အသံသေးအသံကြောင်နှင့် ဟိုတစ်စုဒီတစ်စု တိုးတိုးလေး ထွက်နေလေသည် ။ လုပ်အားပေးဆရာမို့ အလေးမထားချင်ကြပေ။ နာမည်ခေါ်သံကိုပင် မကြားရ ဖြစ်နေသဖြင့် ...

‘ဒီမှာ နာမည်ခေါ်နေပါတယ်၊ စကားသံတွေက တော်လောက်ရောပေါ့’

မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ဟန့်လိုက်မှ ပင် အသံများ တိတ်သွားတော့၏။ သို့ရာတွင် သင်းပျံ့လှိုင်ထံမှ စာအုပ်ဆောင့်ချသံကိုတော့ ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရသေးသည် ။

‘တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးဘဲ’

‘ဒုက္ခပါပဲ သင်းပျံ့ရာ၊ ငါ့ကို အဆင့်တစ်မရရင် ကျောင်းပြောင်းမယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲဟင်’

‘ဟင် တကယ်လား’

ဆည်းဆာ၏ စကားကြောင့် သင်းပျံ့လှိုင်မှာ မျက်လုံးလေး ပြူးကျယ်သွားမိ၏။ ဆည်းဆာနှင့် ခွဲခွာရမည်ကို သေလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့သည် မို့ စိုးထိတ်စွာဖြင့် မျက်နှာလေး ငယ်သွားပြီး ...

‘ငါလိုက်ပြောပေးပါမယ် ဆည်းဆာရာ၊ မမကြီးက ပြောတာလား၊ မာမိကပြောတာလား’

‘အာ မပြောပါနဲ့ ငါ့ဘာသာ ငါ ကြိုးစားရမှာ ပေါ့’

ဆည်းဆာက ကမန်းကတန်းလေး တားမြစ်လိုက်သည် ။ သင်းပျံ့လှိုင်ကြောင့် အဆူခံရပြီး ဤကဲ့သို့ အမိန့်ပေးခြင်း ခံရကြောင်းကို သင်းပျံ့လှိုင်မသိသေးပေ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့သော ဆည်းဆာ၏ အစ်မနှင့် မိခင်သည် သူမအား ခင်မင်နေဆဲဟု မှတ်ယူထားသည့်အတွက် ဆည်းဆာမှာ သူငယ်ချင်းအတွက် ပို၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။

‘သင်းပျံ့’

‘ဟင်’

‘တို့ တွေဟာ နောင်နှစ် ဆယ်တန်းရောက်ပြီပဲ၊ ဘဝအတွက် အလေးအနက်ထားပြီး ကြိုးစားရမယ့်နှစ်မို့ နင်လဲ စာကြိုးစားပါသင်းပျံ့ရယ်၊ နင်နဲ့ ငါဟာ မခွဲမခွာဘဲ အတူတူနေချင်ရင် နင်လဲ ငါ့လိုဆရာဝန်လိုင်း ရအောင်လို့ စာကြိုးစားနော် သင်းပျံ့’

ဆည်းဆာသည် သူငယ်ချင်းအားချော့၍ စာကြိုးစားခိုင်းသောအခါ သင်းပျံ့လှိုင်က ပါးချိုင့်လေးများ ပေါ်အောင် ရယ်မော၍ ...

‘အလကား စကားကြီး စကားကျယ်ပြောလို့ ဟာ၊ နင်နဲ့ ငါမခွဲဘဲနဲ့ အမြဲတမ်းအတူတူ နေရအောင် ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ စာကြိုးစားဆိုရ

င် ပြီးရောပေါ့၊ ဘဝအတွက်တွေ ဘာတွေလုပ်လို့ ကွာ’

သင်းပျံ့လှိုင်က ပေါ့ပေါ့လေးပြောပြီး ရယ်မောလိုက်သောကြောင့် ဆည်းဆာ၏ မျက်နှာလေးမှာ ရှက်သွေးဖြာကာ ရဲရဲနီသွားပြီး သင်းပျံ့လှိုင်နှင့်အတူရော၍ ရယ်လိုက်ရင်း ...

‘ငါတို့ လူကြီး ဖြစ်တော့မှာ ပဲ၊ တစ်ခါတလေ လူကြီးစကားလေးဘာလေး ပြောရတာပေါ့ဟာ၊ နင်ကလဲမသိချင်ယောင် ဆောင်နေရောပေါ့၊ ငါပြောရမယ့် စကားတွေတောင် တန့်သွားပြီ’

နှစ်ဦးသား စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောမိကြသည်။ ။ အတန်းအပြင်ဘက်တွင် လေရှူး ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်၍ သစ်ရွက်များ ဝဲပျံ့နေသည် ကို ဆည်းဆာက ငေးမောကြည့်ရင်း သက်ပြင်းသဲ့သဲ့လေး ချလိုက်မိသည်။ ။

‘ငါ ဆေးကျောင်း မတက်ချင်ဘူးသင်းပျံ့၊ အဲဒီအရိုးစုကြီးတွေကို ငါကြောက်တယ်၊ လူသေတွေကိုလဲ ငါသိပ်ကြောက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါဆေးကျောင်းမရောက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ကို တစ်အိမ်သားလုံး ဝိုင်းဆူတော့မှာ’

‘နင်ကလဲ ဆရာဝန်ဆိုတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ မဟုတ်လား’

သင်းပျံ့လှိုင်သည် ဆည်းဆာအား အတတ်နိုင်ဆုံး နှစ်သိမ့်လိုက်သော်လည်း ဆည်းဆာ၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာပြီး ခေါင်းကို ခါယမ်းကာ ...

‘ငါကျောင်းဆရာမပဲ လုပ်ချင်တယ်သင်းပျံ့၊ မြေဖြူပဲ ကိုင်ချင်တယ်၊ ဓားတွေ ဆေးထိုးအပ်တွေ မကိုင်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ မေမေတို့ ပြတဲ့ ဗီဒီယိုအခွေတွေကို ထိုင်မကြည့်ချင်ဘူး၊ လူသေတွေ အကောင်တွေရဲ့ ရင်ကိုလဲ မခွဲချင်ဘူး’

တစ်ယောက်တည်း ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်သကဲ့သို့ ပြောနေသည့် ဆည်းဆာအား သင်းပျံ့လှိုင်းက သနားစဖွယ်ငေးကြည့်ရင်း ...

‘နင့်အဖေကို ပြောပါလား’

‘ဒက်ဒီကိုလား၊ အို ... ဒက်ဒီက မာမီစကားကိုပဲ နားထောင်တာ၊ ငါပြောရင် ကလေးပဲဆိုပြီး သိပ်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ရယ်ပစ်တာပဲ’

‘နင်က သေသေချာချာပြောပေါ့၊ ဟာ နင်ကြောက်တတ်တာကိုလဲ ပြောပြပေါ့’

‘အမယ်လေးလေး၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ သင်းပျံ့ရာ၊ ဟိုတစ်ခါ ငါကကြောက်တယ်ဆိုလို့ အဲဒီအရိုးခန်းထဲ ထည့်ပိတ်ထားတာ၊ တော်သေးရဲ့ ၊ ငါ့ကို ဒေါ်အမာကြီးက လာဖွင့်ပေးလို့ ထပ်မပြောပါရစေနဲ့ သင်းပျံ့ရယ်’

ပြောရင်းဆိုရင်းက လက်ဖျား ခြေဖျားများ အေးစက်လာသည် အထိ ကြောက်ရွံ့သွားမိသည် ။ ထိုအကြောင်းကို ထပ်မံ၍ မတွေးချင်။ တွေးမိလျှင် အိပ်မပျော်ဘဲ မျက်လုံးထဲတွင် ပြန်လည်၍ မြင်ယောင်လာမိ၏။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနှစ်ကိုးတန်းမှာ တော့ အဆင့်တစ်ရဖို့ က အရေးကြီးတယ် သင်းပျံ့ရာ၊ ငါလေ မင်းမောင်ကို မနိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်’

သင်းပျံ့လှိုင်းလဲ စိတ်ရှုပ်သွားမိ၏။ အတန်းတင်စာမေးပွဲတွင် ဆည်းဆာ အဆင့်တစ်ရရေးနှင့် ကျောင်းမပြောင်းရရေးသာ အဓိက ဖြစ်နေသဖြင့် သူလည်း တွေဝေကာ စဉ်းစားမိသည် ။ မင်းမောင်မောင်အား မည်ကဲ့သို့ အနိုင်ယူရမည်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် စဉ်းစားနေမိ၏။ သူငယ်တန်းမှ ရှစ်တန်းအထိ တစ်ကျောင်းလုံးတွင် ပထမ နေရာယူနေ

သော ဆည်းဆာသည် ကိုးတန်းရောက်သောအခါမှ အဆင့်တစ်နေရာရ
နေသဖြင့် ဆည်းဆာမှာ နှစ်နေရာသို့ ဆင်းသွားပြီး မိခင်နှင့် အစ်မဆူ၍
ငိုရသည် မှာ လည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင် ဖြစ်၏။

‘ငါသူ့စာအုပ်တွေကို ဆွဲဆုတ်လိုက်မယ်ဟာ’

‘အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ ၊ မိသွားရင် နင့်ကို ဆရာမရိုက်နေပါ့မယ်’

‘ရိုက်ပစေပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါမသိအောင် လုပ်မှာ ပါ’

‘ဟင့်အင်း၊ အဲဒီလိုလုပ်လို့ ထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ဒီပြင်သူငယ်
ချင်းတွေဆီက ယူကျက်မှာ ပဲ၊ ပြီးတော့ နှစ်ပဲကုန်နေပြီဟာ၊ သူက စာ
တွေအားလုံး ရပြီးသားပဲ ဖြစ်နေမှာ ပေါ့’

ထိုအခါ သင်းပျံ့လှိုင် ငြိမ်သွားပြန်၏။ ဆည်းဆာ ကျောင်းမပြောင်းရ
ရေးကို မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်မသိအောင် အမျိုးမျိုး စဉ်းစားနေမိ၏။

‘ရှုပ်ပါတယ်ဟာ၊ နင် သူ့ကို သွားပြောလိုက်၊ ငါပါလိုက်ပြောပေးမယ်
လေ၊ နင် အဆင့်တစ်မရရင် နင့်အိမ်က ကျောင်းပြောင်းပေးမယ်လို့ လေ
,

ဆည်းဆာ၏ မျက်နှာလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

‘ဟာ ... ဖြစ်ပါ့မလား၊ ငါကယောက်ျားလေးတွေနဲ့ မှ စကားမပြော
ဖူးတာ’

‘ဖြစ်ပါတယ်ဟာ၊ ဒုတိယအစမ်းတုန်းက ရီပို့ကတ်တွေ ထွက်တုန်း
က နင်က အဆင့်တစ်မရလို့ ငိုတာကို သူက ငိုကြည့်နေတာ
အကြာကြီးပဲ၊ ဒီလိုလုပ်လေ၊ သူတို့ က ဆင်းရဲတော့ အဆင့်တစ်ရတဲ့ ဆု
ကိုရော နှစ်ရတဲ့ ဆုကိုပါ သူ့ကို ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောဟာ၊ ဖြစ်တယ်မဟု
တ်လား’

‘အေးအေးဖြစ်တယ် ဖြစ်တယ်၊ မာမီတို့ က ငါ့စာအုပ်တွေသာစစ်တာ
၊ ပစ္စည်းကို မစစ်ဘူး၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သင်းပျံ့ရာ၊
နင့်ခေါင်းကအကြံ သိပ်ကောင်းတာပဲ’

ဆ ည ‘ဆ ၁မ ၂၁ ဝမ်းသာလွန်း၍ သင်းပျံ့လှိုင်၏
ပခုံးကိုကိုင်လှုပ်ကာပြောရင်းက မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲ လာလေ၏။ မင်း
မောင်မောင်ဘက် ငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည် ။

မင်းမောင်မောင်ကလည်း လှမ်းအကြည့်နှင့်မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသော
အခါ ကမန်းကတန်း မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။ နားရွက်ပါးပါးလေးနီရဲသွား
သည် ။

‘သွားစို့ဟယ်၊ နင် ... နင်က အရင်ပြောပေးပါနော်၊ ပြီးမှ
ငါကလိုက်ပြောမယ်’

‘နင်က ကာယကံရှင်ပဲ၊ နင် အရင်ပြောပေါ့၊ ပြီးမှ
ငါကလိုက်ပြောရမှာ ၊ မင်းမောင်မောင်နဲ့ ငါနဲ့ က တစ်ခါဖိုက်ဖူးသေး
တာပဲ၊ အဲဒါ နင့်ကြောင့်ဆိုတာ နင် မေ့သွားပြီလား’

သင်းပျံ့လှိုင်၏ စကားကြောင့် ဆည်းဆာ၏ မျက်လုံးလေး အနည်းင
ယ် ပြူးထွက်သွားပြီး ခေါင်းလေးတစ်ဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်းက ...

‘မှတ်မိပါတယ်၊ သွားစို့၊ တော်ကြာ သူထွက်သွားဦးမယ်၊ လူလဲရှင်း
နေတာပဲ’

သွားစို့ဟု သာ ပြောရသည် ။ သင်းပျံ့လှိုင်၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်
ကာ အားယူထလိုက်သော ဆည်းဆာ၏ လက်ဖျားများမှာ အေးစက်တု
န်ယင်နေ၏။ သင်းပျံ့လှိုင်က သူငယ်ချင်းကို ကြင်နာစွာ ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

‘ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ငါရှိတယ်’

‘ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆည်းဆာအား ကျန်စကားကို ထပ်ကာတလဲ
လဲ ပြောနေသဖြင့် ဆည်းဆာသည် အားအင်များ ပြည့်ဖြိုးပြီး သင်းပျံ့လှို
င်အပေါ် အစစအရာရာ အားကိုးနေမိခြင်းပင် ဖြစ်၏။’

သို့သော် သူစိမ်းယောက်ျားလေးကိုမူ စကားမပြောဖူးသော ဆည်း
ဆာအဖို့ ခူးများ တုန်ယင်ကာ ရင်တဒိန်းဒိန်း ခုန် လာလေသည်။ ။

ဆည်းဆာနှင့် သင်းပျံ့လှိုင်း သူ့အနားသို့ ရောက်လာသောအခါ မင်း
မောင်မောင်မှာ ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်မိ၏။ စောစောကတည်းက
မင်းမောင်ဟူသောအသံကို နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရပြီး ဆည်းဆာ
၏ လှည့်ကြည့်ခြင်းကို ခံလိုက်ရကတည်းက တစ်ခုခုတော့ထူးပြီဟု အ
လိုလို သိလိုက်သည်။ ။

ယခု မိမိရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသော ထိုမိန်းက
လေးနှစ်ယောက်ကြောင့် အံ့ဩလွန်း၍ ကယောင်ကတမ်းနှင့် မတ်တတ်
ရပ်ကာ ကြိုလိုက်မိသည်။ ။

‘ဘာလဲ ဆည်းဆာ’

လည်ချောင်းဝမှ အတင်းတွန်းထိုးထွက်လာသဖြင့် ထစ်အအနှင့် မေး
လိုက်ရင်း ဆည်းဆာကိုသာ ကြည့်နေမိ၏။

‘ဟို ... ဟို ... ဟို၊ ကို ... ကိုမင်းမောင်ကို ဆည်းဆာ ပြောစရာရှိလို့
ပါ’

တုန်လှုပ်ရှက်ရွံ့နေမှန်းကို ထစ်အ တုန်ယင်နေသော စကားများ ၊ ရဲ
ရဲနီနေသောမျက်နှာ၊ မျက်ရည်ရစ်ဝဲနေသော မျက်လုံးများ ၊ ဆတ်ဆတ်
တုန်နေသော နှုတ်ခမ်းများ နှင့် လက်ချောင်းများက
သက်သေပြနေသဖြင့် မင်းမောင်မောင် သနားသွားမိသည်။ ။

‘ထိုင်လေ ဆည်းဆာ၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပါ ဆည်းဆာ၊
တို့ ဘာကူညီ ရမလဲဟင်’

နွေးထွေးဖော်ရွေသော မင်းမောင်မောင်၏ စကားကြောင့် ဆည်းဆာ
မှာ အနည်းငယ် အားရှိသွားကာ ခုံတန်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် သင်းပျံ့
လှိုင်ကပါ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း သိပ်ကြာကြာ မထိုင်ချင်သောကြောင့်
ဆည်းဆာအား လက်တို့လိုက်သည်။ ဆည်းဆာက ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ခေါင်းလေးငုံ့လျှိုးရင်းက ...

‘ဟိုလေ ဆည်းဆာ၊ သူ့ ... သူ့ကို တောင်းပန်ချင်လို့ ပါ’

စကားမပြောတတ်သော ဆည်းဆာကို သင်းပျံ့လှိုင်က အားမလို
အားမရနှင့် မျက်စောင်းထိုး လိုက်မိသည်။

‘ဘာမှ တောင်းပန်ဖို့ မလိုဘူး၊ ဒီလိုကောင်စားကို တောင်းပန်ဖို့ မလို
ဘူး’ဟု ရင်ထဲမှာ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

‘ပြောလေ ဆည်းဆာ၊ ရဲရဲသာပြောပါ’

‘ဟိုလေ၊ ဆည်း ... ဆည်းဆာ ဒီအတန်းတင်စာမေးပွဲမှာ အဆင့်တစ်
... တစ် ရချင်လို့ ပါ’

‘ဒီလို ... ဒီလို မင်းမောင်မောင်ရေ၊ ဆည်းဆာကို ဒီအတန်းတင်စာ
မေးပွဲမှာ အဆင့်တစ်မရရင် ကျောင်းပြောင်းပစ်မယ်လို့ ပြောနေတာနဲ့
အဲဒါ သူအဆင့်တစ်ရမှ ဖြစ်မှာ မို့ နင်က စာမေးပွဲမှာ နည်းနည်း
လျှော့ဖြေပေးပါလို့ လာပြောတာဟေ့’

သင်းပျံ့လှိုင်သည် အထစ် ... အထစ်ဖြစ်နေသော ဆည်းဆာအား
အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ဝင်၍ ပြောလိုက်သဖြင့်
မင်းမောင်မောင်က သင်းပျံ့လှိုင်အား မကျေနပ်သော မျက်လုံးများ ဖြင့်

တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဒါ ... နင်ပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ နင်ကအတန်းသား အချင်းချင်း ခင်မင်စိတ်ရှိရင် လျှော့ပေးပေါ့’

မင်းမောင်မောင်မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး သင်းပျံ့လှိုင်အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

‘နင်ပြောရင် ငါဘာမှ လုပ်မပေးဘူး’

‘ဘာ ... နင်သိပ်ကြီးကျယ်မနေနဲ့ မင်းမောင်၊ နင့်ကို ပထမဆုရော ဒုတိယဆုရောပေးမယ်၊ အဓိကက ဆည်းဆာတစ်ရဖို့ပဲ’

‘ဘာ ... ဘုန်း’

မင်းမောင်မောင်က စိတ်ဆိုးလွန်း၍ စားပွဲခုံကိုလက်နှင့်ပုတ်ကာ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်၏။ ဆည်းဆာမျက်လုံးလေး မှိတ်သွားမိသည် အထိ ထိတ်လန့်သွားပြီး သင်းပျံ့လှိုင်အား အားကိုးတကြီး ဖက်လိုက်သည်။

အတန်းထဲမှာ ရှိနေသည့် ကျောင်းသားအချို့ကလည်း အလန့်တကြားနှင့် လှည့်ကြည့် ကြသည်။

ဆည်းဆာမှာ ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် မျက်ရည်များ စီးကျ လာလေသည်။ ထိုအခါ မင်းမောင်မောင်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ကမန်းကတန်းလေး တောင်းပန်လိုက်၏။

‘ဆည်းဆာ ... ဆည်းဆာ၊ တို့ မှားသွားပါတယ်ကွာ၊ မငိုနဲ့ နော်၊ သူများ တွေ ဝိုင်းကြည့်ကုန်လိမ့်မယ်၊ တို့ လေ ဆည်းဆာ’

စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးပါမယ်၊ ခုနက သင်းပျံ့လှိုင်ပြောသလို တို့ ဘာဆုမှ မလိုချင်ပါဘူး၊ တို့ က ဆင်းရဲပေမဲ့ ငွေမမက်ဘူးဆိုတာ တော့ မှတ်ထားလိုက်ပါနော်’

မင်းမောင်မောင်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှည့်ထွက်သွားတော့၏။ အေးချမ်းသိမ်မွေ့သော ဆည်းဆာအား စွာသော ဆိုးသော သင်းပျံ့လှိုင်ကြောင့် မျက်ရည်မကျစေချင်ပေ။ ထို့အပြင် မိန်းကလေး မျက်ရည်ကျသည် ကိုလည်း သူမချော့တတ်။

‘ခွေးကောင်၊ ကြီးကျယ်လို့ ’

သင်းပျံ့လှိုင်၏ အသံကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသော်လည်း ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်သည် ။ သင်းပျံ့လှိုင်နှင့် ထပ်မံအငြင်း မပွားလိုတော့ပေ။ ဆည်းဆာကို အားနာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

‘ဆည်းဆာ မငိုနဲ့ တော့နော်၊ သူများ တွေ ကြည့်ကုန်ပြီ၊ တော်ကြာ နင့်ကို တလွဲထင်နေဦးမယ်’

ဆည်းဆာအသည်းငယ်စွာ ငိုမိသည့်အဖြစ်ကို သတိရပြီး ရှက်ရှက်နှင့် မျက်ရည်များကို ကုန်စင်အောင် သုတ်လိုက်၏။

မင်းမောင်မောင်ထံမှ တိကျသောအဖြေကို ရသည့်တိုင်အောင် ‘ဆည်းဆာ စိတ်တိုင်းကျ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပေးပါမယ်’ ဟူသော စကားနှင့်ပင် ကျေနပ် နှစ်သိမ့်လိုက်ရတော့သည် ။

‘သိပ်ကြီးကျယ်တာပဲ၊ နင်ကလဲ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့လုပ်နေလို့ သူကအထာကို နေမှာ ပေါ့၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုဘူး၊ သူလိုကောင်မျိုးကို ဘာလို့ ကြောက်ရမှာ လဲ’

‘ကြောက်ရမယ် သင်းပျံ့ရယ်၊ သူက ငါ့ထက်စာတော်ပြီး ငါ့ရဲ့ အဆင့်

တစ်နေရာကို လုထားနိုင်တဲ့ စွမ်းအားရှင်မို့ ငါကြောက်ရမှာ ပေါ့’

‘တော်စမ်းပါဟာ၊ သူက နင့်ထက်လက်ရေးသာလို့ သာ အဆင့်တစ်ရတာပါ။ ကျန်တာအတူတူပါပဲ’

သင်းပျံ့လှိုင်က မျက်စောင်းကလေးဝင့်ကာ ပြောလိုက်၏။ စောစောက ရန်တွေ့ထားသော အရှိန်က မပြေသေးပေ။ ဆည်းဆာကမူ မိမိအမြဲရနေကျ အဆင့်တစ်နေရာကို မင်းမောင်မောင်က လုယူသွားသဖြင့် မင်းမောင်မောင်အား မနာလိုမဖြစ်မိသော်လည်း သင်းပျံ့လှိုင်ကမူ မင်းမောင်မောင်အား ဆည်းဆာကိုယ်စား မနာလိုဖြစ်ကာ လိုက်၍ ရန်လိုနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ သူ့ကိုကျေးဇူးတင်ရမှာ ပဲ၊ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ယှဉ်လို့ မရဘူးမှတ်လား၊ သူ့အလျှော့ပေးမှ သာ ငါ့အတွက်အကျိုးရှိမှာ မို့ သူ့ကို ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့ရတော့မှာ ပဲပေါ့’

အရာရာကို အပြစ်မမြင်ဘဲ စေတနာမေတ္တာ ထားတတ်သော ဆည်းဆာကို သင်းပျံ့လှိုင်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ...

‘ပို့ ... ပို့ ... နင်ပဲ မေတ္တာပို့နေ၊ ငါကတော့ လုံးဝလုံးဝပဲ၊ နင့်အတွက်ကြောင့် စကားပြောပေးနေရတာ၊ နို့မဟုတ်ရင် ဝေလာဝေး ... ဝေး’

သင်းပျံ့လှိုင်၏ လက်ကာကာခေါင်းခါခါနှင့် ပြောလိုက်သော အမူအရာလေးကို ဆည်းဆာက သဘောကျ နှစ်ခြိုက်စွာဖြင့် မျက်ရည်ကြားမှ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

‘သင်းပျံ့ရယ်၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါ အားကိုးနေရတာပေါ့၊ နင် မရှိရင် မဖြစ်ဘူး သင်းပျံ့ရယ်၊ နင်နဲ့ ငါ မခွဲပါရစေနဲ့ နော်၊ နင်လဲ ဆေးတက္ကသို

လံရောက်အောင် ကြိုးစားပေးပါနော် သင်းပျံ့၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း မသွားပါရစေနဲ့ နော် ... နော်’

ဆည်းဆာသည် သင်းပျံ့လှိုင်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ကာ ပြောနေသည့်အတွက် သင်းပျံ့လှိုင်က ဆည်းဆာအား ကြင်နာစွာ ငုံ့ကြည့်ရင်းက ...

‘အေးပါ၊ ငါကြိုးစားပါ့မယ် ဆည်းဆာရယ်၊ နင်လဲ သိပ်ပြီးတော့ မကြောက်တတ်ပါနဲ့ ဟာ၊ လောကကြီးမှာ ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ အရိုးစုဆိုတာလဲ သက်မဲ့ ဖြစ်သွားပြီပဲ၊ လူကသာ အဓိကပါဟာ၊ လူက အမြင့်မြတ်ဆုံးတဲ့ ၊ နာနာဘာဝဆိုတာကို လူကနိုင်အောင် လုပ်လို့ ရတယ်တဲ့ ၊ နင် ဘုရားစာတွေဆိုပြီးမှ ညအိပ်ပါလား’

ဆည်းဆာ တွေဝေသွား၏။ မိမိတို့ အိမ်တွင် ဘုရားစင် ရှိသော်လည်း ဒေါ်အမာကသာ ပန်းကပ် ရေကပ် ဆွမ်းကပ်နှင့် နေ့နေ့ညည ပြုလုပ်သော်လည်း မိခင် ဖခင်နှင့် အစ်ကို အစ်မများကမူ ဘုရားခန်းထဲသို့ မရောက်ကြဘဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်သာ လုပ်ပြီး အားလပ်ချိန်များ ၌ ဆေးစာအုပ်ကိုယ်စီနှင့် အလုပ်များ နေကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ မကြာခဏ လန့်တတ်သော ဆည်းဆာအား ဒေါ်အမာကပင် သမ္မုဒ္ဒေနှင့် (၂၄) ပစ္စည်းကို သင်ပေးထား၏။ အိပ်ရာဝင်တိုင်း သမ္မုဒ္ဒေရွတ်ပြီး အသုဘ ယပ်တောင်တစ်ခုမှ (၂၄) ပစ္စည်းကို အရကျက်မှတ်ကာ ညစဉ် ထောင့်များအား မျက်နှာမူ၍ ရွတ်ဖတ်တတ်သည် ။

ဒေါ်အမာ၏ စကားအရ မေတ္တာပို့ခြင်းကို သိနားလည်ထားသူပင် ဖြစ်၏။